

CH 1 Black heart

– Jeremy –

หนึ่งชีวิต คนเราจะต้องผิดหวังกับเรื่องรักๆ ใคร่ๆ สักกี่ครั้งกัน

รศชมปราชญ์ของเบียร์ไม่ได้เป็นที่ชื่นชอบนัก แต่ผลข้างเคียงของมันต่างหากที่น่าโปรดปราน เบียร์มีกลิ่นหอม แต่พิษร้ายแรง ผมชอบเวลาได้ดมดมกลิ่นก่อนกลิ่นลงไป แต่ชอบกว่านั้นเมื่อสมองมันงงไร้ซึ่งทิศทาง เช่นเดียวกับความรัก หลอกล่อ ลวงให้หลง เมื่อลิ้มรสแล้วกลับเมามายไร้สติ อาการปวดหัวหลังตื่นคงคล้ายกับเมื่อความฝันอันแสนหวานจบลง ทุกอย่างก็ว่างเปล่า กลวงโบ๋

เสียงดนตรีดังกระหึ่มพัดพาให้หลุดพ้นจากความจริงอันโหดร้าย ผมนั่งที่เคาน์เตอร์บาร์ ดื่มกับบาร์เทนเดอร์หนุ่มใหญ่ที่คร่ำหวอดในวงการแสงสี มาเกือบครึ่งชีวิต เขามีเครื่องดื่มเมนูใหม่ๆ และผู้ชายหน้าตาดีมาแนะนำครั้งแรกที่มานี่ผมถูกชักชวนโดยชายหนุ่มที่เรียกได้ว่าเป็นรักแรก เป็นคนสบายๆ หน้าตาจัดว่าดีใช้ได้ไม่หล่อเนี้ยบ เป็นธรรมชาติ ยิ้มกว้าง และที่ตรงๆ กับตัวเองไม่ว่าจะเป็นเรื่องความรักหรือการงาน

พี่แซคเป็นคนมีเสน่ห์ เหมือนเปลวเทียนในความมืด สีส้มสว่างวิบวับ ร้อนแรง แต่ใครก็ตามที่หลวมตัวเข้าใกล้ ความอบอุ่นในคืนหนาวจะแปรเปลี่ยนเป็นความร้อน แผดเผาใจให้พังทลายลงไป

เพราะเหตุนั้น ผมจึงตัดสินใจถอยหลังกลับมา อยู่ในส่วนปลอดภัยที่สุดสำหรับเย็นเคียงข้างเขาได้ กระนั้นยามเห็นเขาเคียงข้างกับคนที่คู่ควรก็ยังอดรู้สึกแปลบในใจไม่ได้ นิธานเป็นคนที่เหมาะสมที่สุด เยือกเย็น ฉลาด

ทันคน แพบจะไม่ต้องเกรี้ยวกราดเลยด้วยซ้ำที่แซกก็ตีโรราบเหมือนหมา
ติดเจ้าของ

ใช่...รักแรกของผมมีความรักที่ยิ่งใหญ่กับใครอีกคน คนที่เข้ามา
หลังผมด้วยซ้ำ

ยกแก้วเครื่องดื่มรสแรงขึ้นจิบ ก่อนเลียยตัวไปบนเคาน์เตอร์

บางที...คนอย่างผมอาจจะเหมาะกับความเหงา อยู่กับความทรงจำ
ที่มีต่อผู้คนที่ผ่านเข้ามา...แล้วก็จากไป

เสียงโทรศัพท์มือถือดังในสายวันถัดมาเรียกผมให้เลื่อนผ่านใต้ผ้าห่มผืน
นุ่มกลิ่นไม้คันทันเคยมารับสาย ที่จับโทรตาม เป็นแบบนี้เกือบทุกครั้งที่ไม่ได้
กลับบ้าน นำเบ้อ แต่ปฏิเสธไม่ได้ ผมไม่เคยแสดงอาการหงุดหงิด ทำได้เพียง
ชักสีหน้าหน่ายๆ ให้ความหวังดีที่เกินพอดี และเมื่อกดรับ แพบจะไม่ต้อง
เอ่ยทักทายเสียงปลายสายก็ดังแหวตะลุล่าโงงจนต้องดึงหูโทรศัพท์ออกห่าง

[อยู่ในเหงาเริ่ม]

ประโยคคำถามสั้นๆ ถูกตั้งขึ้นมารับเช้าวันใหม่ ผมขมวดคิ้วเข้าหากัน
ระหว่างนี้ ฌ ขณะนี้คงระบุไม่ได้ ความทรงจำสุดท้ายคือเมื่อคืนที่กำลัง
เมาได้ที่ก็มีคนมาชนแก้ว เป็นเด็กหนุ่ม น่าจะเรียนชั้นมหาวิทยาลัย ซึ่งคงเป็น
คนเดียวกับร่างที่นอนขดตัวเปลือยเปล่าอยู่ในผ้าห่มผืนเดียวกันในเวลานี้
อายุราวๆ ยี่สิบปี หน้าตาปลอกเดียวกันกับวัยรุ่นไทยสมัยนี้ ปากนิค จมูกหน้อย
ตากลมโตแต่ไม่ได้โดดเด่นสะดุดตาจนเกินไป

"เดี๋ยวกลับ"

[ดี ให้ไวเลย เรามีเรื่องต้องคุยกัน]

ปลายนิ้วกดตัดสายก่อนชุกตัวกลับไปใต้ผ้าห่ม ผมดึงเอวบางของ
คนข้างๆ มาแนบชิด จูบเบาๆ บนหัวไหล่ เสียงครางอื้อจากเด็กหนุ่มที่หลับสนิท
ตั้งขึ้นในลำคอก่อนถามเสียงแหบแห้ง

"พี่จะกลับแล้วหรือ"

"อีกรอบก่อน"

เราไม่จูบกัน แต่โอบกอดกันด้วยร่างกาย ปลอดภัยจากความเหงา
ที่แทรกตัวผ่านลมหายใจเพียงข้ามคืน แม้แต่ชื่อก็ไม่จำเป็นต้องจำมาใส่ใจ
แลกเปลี่ยนไออุ่นให้ผ่านช่วงเวลาอันว่างเปล่า ถ้าถูกใจก็นัดเจอบ้างประปราย
มีเพียงคนเฝ้าที่นั่นที่คิดจะผูกพันในความสัมพันธ์อันฉาบฉวยแบบนี้

ความสัมพันธ์ที่มีแต่ผู้ตกอยู่ในความเศร้าเช่นเดียวกันเท่านั้นถึงจะเข้าใจ
เสียงของหัวใจอาจเต้นแรงเหมือนคนอื่น หากแต่หยุดพักจากอาการ
ที่เรียกว่าตกหลุมรักมานานหลายปี
เป็นหัวใจดวงที่ด้านชาเกินทน

ผมเป็นลูกชายคนเล็กของบ้านคาร์ล มีพี่ชายคนโตและพี่สาวคนรอง
ที่มีแม่คนเดียวกัน ความทรงจำของผมที่มีต่อแม่เลือนรางเต็มทน ผมถูกพ่อ
ที่เป็นชาวอเมริกัน และพี่ๆ ที่อายุห่างกันเป็นรอบเลี้ยงดูตั้งแต่เล็ก จบการศึกษา
ในไทยพร้อมกับที่รู้จักตัวเอง และแทบจะในวินาทีนั้นที่ต้องยอมรับว่ามันเป็นรัก
ที่เป็นไปไม่ได้

พี่แซคเป็นรุ่นน้องที่จีว เป็นลูกน้องพี่จ๊อบ และเป็นผู้ชาย ผมหมายถึงเขา
เป็นผู้ชายที่ชอบผู้หญิง ต่างจากผมที่เผชิญรักแรกด้วยการสนใจเพศเดียวกัน
อย่างชัดเจน

ผมตัดสินใจไปเรียนต่อที่อังกฤษในเวลาถัดมา ช่วงจังหวะนั้นย่าป่วยหนัก
พ่อต้องบินกลับไปที่บ้านเกิดเพื่อรับมรดกชิ้นสุดท้ายคือบ้านขนาดกลางใน
แคลิฟอร์เนียกับพยาบาลสุดสวยที่เฝ้าไข้ กระทั่งผู้ป่วยจากไปอย่างสงบ
เขาก็อยู่กับรักใหม่และไม่ได้กลับมาไทยอีก ดังนั้นหลังเรียนจบ การตัดสินใจ
กลับมาอยู่กับพี่ๆ อีกครั้งจึงเป็นเรื่องที่ทุกคนคาดเดาเอาไว้อยู่แล้ว

พี่จ๊อบกับพี่จิวรวบรวมเงินให้หนึ่งก้อนสำหรับเปิดร้านอาหาร ปัจจุบัน
พี่สาวคนรองเป็นบรรณาธิการของนิตยสารในเครือบริษัทตั้ง ส่วนพี่จิว พี่ชาย
คนโตเคยทำงานที่เดียวกัน แต่หลังจากแต่งงานก็ออกไปทำงานกงสีให้
บ้านภรรยาที่กาญจนบุรี การดูแลผมตลอดสองปีที่ผ่านมาหลังจากเรียนจบ
จึงเป็นสิทธิ์ขาดของพี่จ๊อบเท่านั้น

นั่นแหละเรื่องราวทั้งหมดของชีวิตผม
ไม่มีพิษสง ไม่ซับซ้อน เรียบง่ายเหมือนปฏุชนคนธรรมดาที่ไม่น่าจดจำ

"วันนี้ไม่ไปทำงานหรอก"

เมื่อเปิดประตูบ้านเข้าไป สิ่งแรกที่เจอคือคนที่กำลังนั่งดูโทรทัศน์
สวมกางเกงขาบานตามสมัยนิยม รวบหางม้าสูง ปากสีส้มอิฐ ปรายหางตา
เฉียงมองด้วยสายตาดำหนิ น่าแปลกที่พี่จีบเป็นคนหัวทันทสมัย และเรา
ต่างอยู่ในครอบครัวที่เลี้ยงดูกันแบบเปิดกว้าง แต่พี่สาวกลับทำกับผมเหมือน
เด็กน้อยยังไม่หย่านมแม่ สอดส่อง ดูแล ทำอะไรในแบบที่ผู้ชายอายุี่สิบห้า
ไม่ควรได้รับการปฏิบัติแบบนี้แทบทุกประการ

"ไปค้ำที่ไหนมา" น้ำเสียงหงุดหงิดมาพร้อมคำถามจุกจิกตามประสา
ผู้หญิงวัยสามสิบเจ็ดที่ห่างลูกห่างสามี แต่มาจุ่นจ้านกับชีวิตน้องชาย
ผมโคลงหัว ตอบเสียงเรียบแบบคนโกหกเสียจนเคยชิน

"บ้านเพื่อน"

"ที่ไทยนี้มีเพื่อนคนอื่นนอกจากไอ้แซคด้วยหรือเจเรมี"

"ก็บ้านพี่แซคแหละ"

"แซคลาพักร้อนไปปาหลี"

ไอ้เวรพี่แซคไม่บอกกันสักคำ ผมแม้ริมฝีปากอย่างใช้ความคิด แต่เมื่อ
เจอสายตาดุ๊กเล็กแก๊ตว เปล่าประโยชน์ที่จะโกหกคุณแม่ลูกหนึ่ง สู้เอาเวลา
ไปนั่งฟังคำบ่นให้จบๆ เรื่องดีกว่า

"ด่าไอ้แซคจะตาย สุดท้ายน้องชายตัวเองมาเป็นแทน มันเท่หรือไงเจม
ไปเที่ยวค้ำไหนต่อไหนไม่บอกฉัน"

"ผมอายุี่สิบห้าแล้วนะพี่จีบ"

"แต่ฉันอายุสามสิบเจ็ด แก่ต้องฟังฉัน"

ผมนั่งลงบนโซฟาอีกตัวหนึ่ง แต่คู่สนทนากลับผุดลุกขึ้น "ฉันสั่งเลย์นะ
เจเรมี ถ้ายังทำตัวเหลวไหลแบบนี้ก็เลิกเอาเลยว่าจะไปอยู่กับพี่จีบหรือ
ไปหาพ่อ"

"พีจีบ ผมมีงานทำ ไม่ได้ขอเงินพี่เหมือนเด็กๆ ยูก็รู้ อายุขนาดนี้ไม่ใช่วัยรุ่นแล้วนะเว้ย"

"ก็เพราะไม่ใช่วัยรุ่นนะสิถึงต้องมาพูดให้เลิกเกรงกลัวที่ เดือนที่แล้ว รูดบัตรไปเท่าไรหรืออย่าคิดว่าฉันไม่รู้นะ" พีจีบถอนหายใจ เมื่อไม่เห็นว่าเป็นคนโดนดูจะมีที่ท่าสลดลงก็เปลี่ยนมาใช้ไม้อ่อน มือขาววางบนปากคล้ายจะบอกว่าอ่อนใจเต็มที่ "เจม ที่ฉันพูดเพราะเป็นห่วง"

"ถ้าพี่จะย้ายไปฮ่องกง ไปอยู่กับลูกกับบีเตอร์ก็ไปเถอะ ผมอยู่ได้ไม่ต้องกังวล"

"ฉันจะไปได้อย่างไร" สาบานเลยว่าผมไม่ได้ทำทุกอย่างเพื่อเรียกร้องความสนใจและรั้งพี่สาวไว้ เมื่อเติบโตขึ้น แต่ละคนก็มีเส้นทางเป็นของตัวเอง เราต่างรับรู้ว่ามีอะไรจะเกิดขึ้นทั้งนั้น แต่บางทีผมก็ทนรับมือกับความว่างเปล่าเพียงลำพังไม่ไหว เลยออกไปหาความสุขสำราญตามประสาคนไม่มีพันธะบ้าง

"ผมพูดจริงๆ นะพีจีบ" มองลึกเข้าไปในดวงตา "วิเวียนโตขึ้นทุกวัน เขาต้องการแม่"

เพราะผม...ไม่ต้องการให้ใครต้องเผชิญกับความโดดเดี่ยวเหมือนตัวเอง

ร้านอาหารของผมเป็นร้านกึ่งผับกึ่งเรสเตอรองต์ มีแอลกอฮอล์กับอาหารฟิวชั่นง่ายๆ ไม่ก็อย่าง คนไทยนิยมทานอาหารในร้านบนห้างสรรพสินค้า แต่ดีมีเบียร์ ลิ้มรสบรรยากาศตามย่านแสงสีที่เดินทางสะดวก ร้านผมเปิดได้เกือบสองปีตั้งแต่ผมกลับไทยใหม่ๆ ลองผิดลองถูก เปลี่ยนเมนูหลายครั้ง กระทั่งจนกระทั่งแรก ก่อนจะมีขาประจำพาเพื่อนหน้าใหม่เข้ามาเรื่อยๆ ในเวลาถัดมา

ผมไม่ได้เข้าร้านทุกวัน แต่ก็เกือบ 'The society' เปิดตอนเย็นจนถึงตีหก ช่วงสายหลังจากนอนอุตุบนเตียงคนอื่นแล้วก็ถูกมาตรวจรับวัดดูบิที่ดิลเลอร์ มาส่งด้วยตัวเอง จากนั้นก็หายหัวไปนอนอีกงีบ ให้พ่อครัวและลูกน้องที่จ้างมาดูแลร้านอีกสี่คนได้จัดการก่อนแวะกลับมาอีกทีก่อนร้านเปิด ร้านของผมเป็นร้านเล็กๆ ลงทุนน้อยกว่าบาท อยู่กันแบบพี่น้อง เมื่อก่อนผมเป็น

พ่อครัวใหญ่ แต่ต่อมาก็ถ่ายทอดเมนูเด็ดกับวิชาความรู้ให้พ่อครัวคนปัจจุบัน จนไม่ต้องกังวลเรื่องรสชาติ นานๆ ทีมีชี้เมาหัวราน้ำเข้ามาแต่จัดการได้ง่าย ผมได้เรียนรู้บางอย่างว่าลูกค้าบางคนแม้จะคั่นหน้าแค่นั้นก็ห้ามทัก โดยเฉพาะเมื่อเขาพาผู้หญิงคนใหม่เข้ามา

ผมเปิดร้านอาหารเพราะชอบทำอาหาร สู้สุดส่าห์ไปเรียนทำอาหาร ตั้งหลายปี แต่พอมีร้านเป็นของตัวเองกลับหงุดหงิดงุ่นง่าน ผมไม่ชอบการบริหารจัดการ ช่วงแรกๆ หลังจากร้านเปิดต้องคอยนับว่าขายได้กี่จาน สรุปรายยอดขายจนตึกตื่น วิ่งแก้ปัญหาแต่ละวันจนเหนื่อย มันค่อนข้างยาก ไม่สิ ใช้คำว่าโคตรยากจะถูกกว่า แต่จนแล้วจนรอดก็เปิดมาได้จนถึงทุกวันนี้ ส่วนหนึ่งอาจเพราะทำเลดี ได้ดีลเลอร์ที่ไวใจได้ ผมเป็นคนโชคดีทางด้านธุรกิจ ตรงที่แม้ไม่ได้จบบริหารมาโดยตรงก็มีคนเกื้อหนุนให้คำแนะนำเรื่องงานบริการ ตลอดเวลา เป็นต้นว่าพี่จ๊อบที่เป็นคนกว้างขวางช่วยติดต่oprะสานงานให้เกือบทุกอย่างในช่วงแรกๆ นานๆ ทีจะมีเรื่องมาให้แก้ คนโทรมาแจ้งคนแรกจะเป็นผู้จัดการร้านที่จ้างด้วยเงินเดือนที่สูงกว่าคนอื่น และแน่นอนว่าเมื่อไหร่ที่เข้าตรูมีสายเรียกเข้าจากพี่จ๊อบ แม้จะน่ารำคาญแต่ก็อุ่นใจมากกว่าสายจากผู้จัดการที่อายุมากกว่าเป็นไหนๆ

"อ่าวบอส มาไม่บอกไม่กล่าวอีกแล้ว" เสียงทุ้มทักขึ้นเมื่อเห็นผม โผล่พ้นประตูร้านเข้ามา ผู้จัดการร้านทักด้วยน้ำเสียงรื่นเริง ก่อนหันไปสั่งให้เด็กยกน้ำเย็นๆ มาเสิร์ฟ "สีหน้าไม่ค่อยดีเลยนะ เมาค้างหรือนอนไม่พอ"

"พี่ค" ยกนิ้วกลางพลาจตอบ เดินเข้าไปหลังเคาน์เตอร์ คู่สนทนา หัวเราะร่วน เขาอายุมากกว่าผม แต่เคยชินกับการคุยเล่นกันเหมือนเพื่อนมากกว่า "เป็นไง วันนี้"

"ก็เรื่อยๆ เมื่อวานหลิวทำงานแตกอีกแล้ว"

"อีกแล้ว?"

"ผมว่าบอสน่าจะเปลี่ยนมาใช้จานกระดาษ"

"ไล่ไอ้พนักงานล้างจานที่ทำงานแตกทุกวัน วันละหลายๆ ใบออก ไม่ง่ายกว่าหรอวะ"

"พี่เจม ออย่าแกล้งน้อง" เด็กสาวผู้ช่วยพ่อครัววิ่งมาเกาะแขนทันที ผมสะดุ้งตกใจ ร่วมงานกันมาเป็นปี ทุกวันนี้อยู่ร่วมกันเหมือนญาติมากกว่า เจ้านายกับลูกน้องไปเสียแล้ว

"โดนหักเงินเดือนเหลือเท่าไรแล้ววะหลิว"

"ยังไม่ติดลบน่า เอ้อ เมื่อวานมีคนมาถามหาด้วยนะ"

"ถามหา? ใคร แซคหรือ ไหนว่าไปบาทลี"

"ไม่ใช่ๆ ไม่เคยเห็นหน้า เป็นผู้ขาย ตัวใหญ่ๆ หน้อย"

"น่ากินหรือเปล่า" ผมถามติดตลก หลิวกัดปากหรีตาแทนคำตอบ ไอ้ไอ้ค แฟนหนุ่มคนปัจจุบันควบตำแหน่งเซฟมือฉมังเดินออกจากครัวมา ผลักหัวเด็กสาวเบาๆ

"ให้มันน้อยหน่อยอีหลิว"

"ยังไม่ได้พูดอะไรเลย"

"มัวแต่เล่นกัน ร้านจะเปิดแล้วเนี่ย" พนักงานคนสุดท้ายของร้านชื่อเป๊ก มันเป็นเด็กเสิร์ฟลีลาดี ผมหมายถึงลีลาบนเตียงมันดี ถ้าไม่คิดว่ามีแฟน เป็นตัวเป็นตนแล้วคงได้ไปทดสอบลีลากันบ่อยๆ "หลอดีพี่เจม ผมเห็นแล้ว น้ำลายหก อีๆ"

"หล่อกว่าภูหรือเปล่า"

"ไอ้ย" เป๊กหัวเราะร่วน มันสวมยูนิฟอร์มของร้านแบบพอดีตัว ทุ่นเล็กบ้อม กะทัดรัด กล้ามเนื้อแข็งแรงทุกสัดส่วน "อย่างพี่เรียกน่ารัก"

ชมแล้วหันหลังกลับไปพร้อมแก้วเปล่า เหลือเวลาอีกไม่มากก่อนร้านเปิด ผมเฝ้ามองที่นี้ตั้งแต่เจียบเหงากระทั่งครึกครื้น ผนังด้านหนึ่งของร้านก่อด้วย อิฐดินเผาสีน้ำตาลและไม้ ตกแต่งด้วยไฟสีส้มนวล ประดับด้วยดอกไม้แห้ง ภาพวาด และรูปปั้นทรงประหลาด มีกลิ่นอายอบอุ่น ผสานกันลงตัวกับความเหว่ว่าที่ดึงดูดผู้ชมลงเฝ้าเข้ามาวนเวียนตั้งแต่พระอาทิตย์เพ็ญตกดิน กระทั่งนาฬิกาคุณปู่ตั้งแห่งห่างเมื่อเช้าวันใหม่

หลังจากเปิดรับลูกค้า โต๊ะพูลเป็นบริเวณที่ฮอตฮิตที่สุด รองลงมาคือ หน้าเวทีเตี้ยๆ สำหรับนักร้องที่จ้างมาเฉพาะคืนวันศุกร์และเสาร์ซึ่งตั้งอยู่

ด้านขวามือของประตู ส่วนในวันที่ผมมา บริเวณบาร์นั่งเล่น แก้วที่ทรงสูง จะถูกจับจองไว้เกือบหมดตลอดแนว

ผมขอพบเจอผู้คนแบบไม่จำกัด แต่ตรงที่เกินเลยมากไปไม่ได้ ผมไม่อยากมีพันธะ ไม่ใช่คนรักสนุกเหมือนพีแซคที่เปิดโอกาสตัวเองได้เรื่อยๆ แม้พฤติกรรมจะเป็นไปในทำนองเดียวกัน แต่ลึกลงไปแล้วผมรู้ว่าแตกต่าง โดยสิ้นเชิง อย่างที่แซคก่อนเจอแฟนคนนี้มันก็แค่เสาะหาคนถูกใจไปเรื่อยๆ ส่วนผมที่ทำอยู่เพียงเพื่อไม่ให้ชีวิตเรียบเหงาจนเกินไปเท่านั้น

ผมถึงบอกว่าแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงระหว่างคนมารัก กับคนไม่คิดจะรักใคร

"จะไปแล้วหรือพี่เจม"

เป็กหยิบเหล่าที่ตั้งวางเรียงด้านหลังให้ลูกค้าคนใหม่ที่บาร์ หันมาถามเมื่อลูกค้าที่ว่าพินิจพิจารณาส่วนผสมของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หายากในมือผมพยักหน้า หลังจากตรวจบัญชีที่พี่กบทำสรุปไว้ให้คร่าวๆ แล้วไม่มีปัญหาที่เข้ามา ก็เพื่อจะเอาเอกสารของสัปดาห์ที่แล้วไปดูอย่างละเอียดที่บ้านอีกครั้ง

"ไปต่อไหนปะเนี่ย"

"จะที่ไหนล่ะ"

"ไม่รอเจอคนที่เข้ามาหาเมื่อวานหน่อยหรือ"

"เขาบอกหรือว่าจะมา"

เป็กหันไปจดออเดอร์จากลูกค้า เก็บเหล่าโซว์เมื่อครู่วางบนชั้นเรียบร้อย "ไม่ได้บอก"

"เออ แล้วจะรอทำไม เสียเวลา ถ้าเขามาก็ขอเบอร์ไว้แล้วกัน" ใต้เป็กพยักหน้ารับรู้มีเวลาคุยไม่มากเพราะต้องหันไปรับออเดอร์จากลูกค้าข้างๆ กันมือเป็นระวิง

ผมมักเดินทางด้วยอีโคคาร์สีม่วงเปลือกมังคุดเพื่อมาที่ร้าน Blur และกลับด้วยแท็กซี่ สายของวันถัดมาถึงจับรถเมล์ หรือถ้าแสงกั๊กก็เรียกแท็กซี่

อีกรอบมาส่งเอารถกลับบ้าน วันนี้ก็ไม่ต่างจากวันอื่น หลังจากจอดรถในลานด้านหลังเรียบร้อยก็โยนกุญแจเล่นกระทั่งผ่านเข้าประตู

ผมคุ้นชินกับที่นี่ ในคืนลับที่หลังกลับมาจากนอกครั้งแรกที่แซคก็พามาฉลอง จัดโซนเป็นบาร์ โต๊ะนั่ง ฟลอร์เต้นรำ ส่วนชั้นสองเป็นโซนไวโอพี ผมเคยขึ้นไปด้านบนสองครั้ง เป็นส่วนที่น่าเบื่อที่สุดของร้าน เหมาะสำหรับคุยธุรกิจ หรือให้เสียๆ นั่งส่งเด็กผ่านกระจกใสด้านบนแล้วขึ้นไปหาหมายที่เรียงรายอยู่ด้านล่างให้คนของตัวเองลากขึ้นไปฟาดก่อนกลับไปปิด สองครั้งนั้นผมถูกประกบให้ขึ้นไป คนจองห้องเป็นผู้ชายวัยกลางคน กัดมันสุดๆ สลับกันทั้งรุกและรับจนสาแก่ใจ ครั้งที่สามเขาก็เรียกคนอื่นขึ้นไปแทน

ผมไม่ใส่ใจเรื่องความรู้สึก แค่ว่าไปถึงฝั่งฝัน ผ่านคืนวันอันเงยบงกไปด้วยความพึงพอใจของกันและกัน โชคดีหน่อยก็มีคนเลี้ยงเหล้า โชคร้ายก็ต้องเลี้ยงคนอื่น แต่ได้ผลตอบแทนคุ้มค่าเสมอ

"มาดึก" บาร์เทนเดอร์ทักเมื่อผมป็นเก้าอี้ทรงสูงขึ้นนั่ง เคาะนิ้วตามจังหวะเพลงสลับกันระหว่างนิวซ์กับนิวกลาง เขาเสิร์ฟ Irish Whiskey ให้ผมเป็นครั้งแรก หันไปมิกซ์ซอฟต์แวร์ก็ให้สาวโต๊ะข้างหลังเมื่อผมพยักหน้าทักทาย

"มีเด็ดๆ ปะคืนนี้"

"โต๊ะสาม เลือดดำ"

ผมหันไปมอง มากับเพื่อนผู้ชายอีกสองคน โยกกันตามจังหวะดนตรีพอเป็นพีซี สายตามันปลาบกวาดมองรอบๆ ก่อนมาหยุดที่ผม รอยยิ้มเฝ้ายวนผุดขึ้น ผมแสวงเมินหนีมาจิบวิสกี๋ ชวนพี่ที่มคุยต่อ

"ตัวเล็ก"

"บ่น สุดท้ายก็เอา"

"บางที่ผมก็ขี้เกียจเอา" หมายถึงบริบทบนเตียง ไม่ใช่ปรารถนาจะกลับมือเปล่า "อยากถูกเอาบ้าง"

"ไอ้แซคได้ยินด่ามึงหูซา"

"จะด่าทำไมเล่า ก็มีคนของตัวเองไปแล้วนี่"

"มันก็ห้วงมึง" บาร์เทนเดอร์หนุ่มพูดเสียงเรียบ ผมรู้ว่าเขาหมายถึงแบบนั้น และพีแซคก็เป็นแบบนี้ "ในฐานะน้อง"

"เออ รู้แล้ว ไม่ต้องย้ำ" พีทิมหัวเราะร่วนแข่งกับเสียงเพลงอีกทีก็ ฝึเสื้อตัวน้อยๆ ร่อนลงใต้แสงสีสลัว ผมยังคงกวาดตามองพลาจจิวิสก็สีอำพันในแก้วอย่างเชื่องช้า เกือบครึ่งของที่นี่ผมคุ้นหน้า เด็กที่ไปนอนด้วยเมื่อคืนก็มา นัวเนียอยู่กับคนอื่น ทำให้เหมือนเราไม่เคยรู้จักกัน แน่ละ เราต่างไม่ปรารถนาจะทำให้ตัวเองคุ้นชินกับชีวิตที่ตื่นมาเจอใครคนเดิมซ้ำๆ สุดท้ายก็ปลีกตัวออกห่างก่อนเอื่อยของความผูกพันจะก่อตัว

ผมละสายตาจากเด็กนั้น กระทบหยุดที่หน้าประตู ใครบางคนปรากฏตัวขึ้นเพื่อสะกดทุกสายตาให้นิ่งงัน ตัวสูง ผมสีดำสนิท คิ้วหนาเข้ม ดวงตาคมหนวดเคราถูกตัดแต่งเป็นระเบียบ สวมเสื้อโค้ตหนังพอดีตัว เน้นให้เห็นสัดส่วนของสะบักที่ใหญ่ ไหล่และหลังกว้าง ยึดตรง เบื้องล่างสวมกางเกงยีนราคาแพง ระวังคู่กับรองเท้าหนังคนละสีกับเสื้อ สีหน้านิ่งเรียบขณะที่แหวกมานมุษย์ที่ออกันเต็มพื้นที่

"มาใหม่" พีทิมพูดจากด้านหลัง ผมกลืนน้ำลายเมื่อสายตาคู่นั้นหยุดที่ตัวเอง "จองห้องวีไอพี"

ผมพยักหน้า ยังคงจับจ้องชายผู้นั้นไม่วางตากระทั่งเขาถอนสายตาและเดินผ่านไป

หัวใจผมวูบโหวง เดินไม่เป็นจังหวะ

"ชอบเหรอ ท่าทางยากอยู่นะ หล่อ รวย หุ่นดี คู่แข่งเยอะแยะ"

"เปล่าสักหน่อย" ผมบอกปิด หมุนตัวกลับมาที่บาร์อีกครั้ง "แก้วต่อไปขอเติกลีน่านะ"

"รีบเหรอก"

"เออ ยกแก้ววิสกี้นะเมื่อขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมด ความร้อนจากแอลกอฮอล์แล่นปราดจากลำคอสู่กระเพาะ ผมแม้ริมฝีปากเข้าหากัน ความร้อนนั้นแผ่ซ่านขึ้นสูงถึงแก้มและกระบอกตา "ผมจะรีบเมารีบกลับ"

"บ้าวะเฮ้ย"

"เรีวดี"

"ตามคิวคัรบน้อง" บาร์เทนเดอร์หนุ่มรินเบียร์ใส่เหยือก ฟองของมัน เป็นสีขาวเอ่อล้นเหนือสีเหลืองอ่อนในส่วนองของเหลวขึ้นมาเล็กน้อย ผม หลบสายตาลงมองแก้วที่เหลือเพียงน้ำแข็งก้อนสีเหลืองมที่ยังไม่ละลายของ ตัวเอง หุสดับฟ้งเมโลดีขึ้นลงของดนตรีที่ครึกครื้น

ความรู้สึกในใจลับเงียบสงบ

คำดิ่ง ล้าลึก

คล้ายถูกแช่ในน้ำแข็งก้อนที่ลึกที่สุดของมหาสมุทรอันเว้งว่าง

CH 2 My little boy

– Sitha –

'งานที่ไม่ตายคืองานที่อยู่กับความเป็นความตายของคน'

ผมจำคำพูดนี้ได้แม่นมันแม่ได้ยืมมาหลายปีแล้ว มันเป็นเรื่องที่เลียดูผมตั้งแต่ยังอยู่ในท้องแม่ กระทั่งผู้บุกเบิกสิ้นอายุขัยก็เข้ามารับช่วงต่อ ผมไม่ได้ชอบงานที่ทำนัก แต่มีสักกี่คนที่เลือกชีวิตของตัวเองได้ ธุรกิจงงสี่คืองานชิ้นหลังม้าแล้วไม่มีทางลง ชีวิตของผมถือกำเนิดเพื่อสืบทอดเจตนารมณ์ของป้า หน้าที่การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อใช้ลมหายใจแทนป้าเท่านั้น

"จากไตรมาสที่แล้ว สามอันดับแรกเราส่งยาออกไปในประเทศภูมิภาคอาเซียน พม่า เวียดนาม และกัมพูชา ไตรมาสหน้าวางแพลนกันไว้ว่าจะผลิตเพิ่มขึ้นร้อยละสามส่งไปสิงคโปร์กับมาเลเซีย"

แสงสีส้มवलส่องสว่างภายในห้องพักรีวิวผลิตภัณฑ์ซึ่งเป็นที่นิยมสำหรับการเจรจา แต่โดยปกติผมไม่เคยมาที่นี่ ในตึกลับเล็ก ๆ ย่านมหาวิทยาลัย ลูกค้าส่วนมากมีแต่เด็กๆ เป็นสถานที่ที่ไม่เป็นที่จับตามองของนักธุรกิจ นักการเมือง หรือแม้กระทั่งนักข่าว เสียงอึกทึกครึกโครมด้านล่างหลงเหลือเพียงปัดหนักๆ ทะลุผ่านกระจกมาเท่านั้น บรันตินอกกับของกินเล่นขึ้นชื่อไม่กี่อย่างถูกส่งตามใจคู่สนทนา คุณชัยวัฒน์พยักหน้ารับรู้ เอนตัวลงพิงพนักเบาะกำมะหยี่นุ่มสีน้ำเงินเข้ม

"ปีที่ผ่านมาจากผมสู้เรื่องยานาเข้าจากจีนและอินเดียหนักมาก ขยายตลาดในไทยแทบไม่ได้เลย"

"นั่นเป็นยุคของคุณเรื่องศักดิ์ พรอคพวกเขาอยู่จีนเยอะ ต้นทุนการผลิตก็ถูกกว่า"

"แต่เรื่องคุณภาพยังสู้ทางเราไม่ได้ คุณซัยก็รู้ว่า World Med มีนโยบายจะว่าจ้างให้ผมผลิตยาแทนการนำเข้าเพราะเป็นบริษัทเดียวที่ได้มาตรฐาน EU GMP"

"ถ้าอย่างนั้นคุณก็ต้องสู้ด้วยนวัตกรรม"

"ได้แน่นอน ถ้าทางกรมแก้ TOR ในการประมูลยาในรอบหน้า"

นักการเมืองวัยกลางคนถอนหายใจ มีสีหน้าไม่สู้ดีนัก เขาเคาะนิ้วบนหัวเขา มืออีกข้างแกว่งเครื่องตีในแก้วไปมาก่อนยกจิบเชื่องช้า

"คุณจะให้ผมได้เท่าไร"

กดเครื่องคิดเลข วางลงบนโต๊ะ สอดนิ้วประสานกันวางบนหน้าตัก ลอบสังเกตอกำปฏิกิริยาของอีกฝ่าย เขานิ่งเงียบ แต่คาดเดาได้ว่าผลตอบแทนเป็นที่พอใจ

"เบื้องต้นผมจะให้เท่านี้ หลังจากอนุมัติ TOR แล้ว ที่เหลือจะตามไป คุณแค่ใส่ข้อบังคับเรื่องมาตรฐานโรงงานเข้าไปก็พอ ส่วนที่เหลือผมจะไม่รบกวนเลย ผลិតภัณฑ์ของผมคุณภาพดีกว่าที่ผ่านๆ มาด้วย"

"ถ้าขยายตลาดรอบนี้ ยูนิแล็บจะขึ้นมาเป็นบริษัทผลิตยาอันดับหนึ่งของไทยแล้วหรือเปล่า ทางวีจีก็มาติดต่อผมอยู่นะ"

"ผมไม่สู้วีจีหรอกครับ ทางนั้นเขาบริษัทใหญ่ มีตัวลูๆ คุยาทั้งสี่กลุ่มทางผมเน้นแค่ยาสามัญประจำบ้านเท่านั้นเอง อีกร้อยๆ ทางนั้นเข้าตลาดหลักทรัพย์มาหลายปีแล้วด้วย"

"แต่ของคุณก็มีแผนธุรกิจจะเข้าตลาดหุ้นเหมือนกันไม่ใช่หรือ"

ผมหัวเราะ แต่ไม่ตอบ เป็นแผนระยะยาวที่ยังไม่ลงมือเร็วๆ นี้แน่ "อีกร้อยๆ ได้ยินมาว่าจะเปิดตลาดยาสมุนไพรด้วย ผมว่าแค่สองตัวนี้ถ้าคุณลงมาจับ วีจีก็จะสู้แล้ว"

"อยู่ระหว่างการตัดสินใจครับ" บอกพลางจิบเครื่องดื่มพอเป็นพิธี "ถ้าจะเปิดไลน์นี้ต้องมีประสบการณ์อีกเยอะ ผมทำคนเดียว ช่วงนี้ยุ่งๆ ด้วย"

"เรื่องน้องชายเสียใจด้วยนะคุณคะ"

ผมยิ้มรับ แห่งที่ยิวเต็มทน "ถ้าคุณสินยังอยู่คงเบาแรงมากกว่านี้ครับ"

เราตกอยู่ในความเงิบงั้นครู่หนึ่งก่อนชายวัยกลางคนจะยกนาฬิกาขึ้นดู เขามีเวลาไม่มากสำหรับการพบปะนอกสถานที่ คุณชัยวัฒน์เอ่ยขอตัวกลับก่อน ทั้งที่อาหารที่สั่งพร้อมไม่ถึงครึ่ง ผมขออนุญาตเสียมารยาทโดยการให้ลูกน้องเดินไปส่งที่รถ ส่วนตัวเองเพียงยืนด้วยความเคารพ หลีกเลี้ยงที่จะเดินคู่กัน ให้เป็นที่จับตามอง

"นี่เป็นเอกสารที่จำเป็นต้องใช้ครับ"

"ยังไงผมจะให้เลขาฯ ติดต่อมาอีกทีนะ"

"รบกวนด้วยครับ"

เขาหันมายิ้ม มือหยาบตบป่าเป็นกันเอง "ไม่เป็นไร ถือว่าช่วยๆ กัน ผมกับคุณไม่ตรีก็เคยเป็นเพื่อนเก่ากันมาก่อน ดีใจแทนคุณพ่อคุณนะที่เลี้ยงลูกมาได้ดีขนาดนี้ ไว้เจอกันเร็วๆ นี้แล้วกัน"

ผมยกมือขึ้นไหว้ เมื่อเสร็จพิธีล้าลากันก็ทิ้งตัวลงบนโซฟาตัวยาว ยังคงจับบันไดในแก้วไม่เร่งรีบ จากตรงนี้เมื่อทอดสายตามองลงไปเบื้องล่างจะเห็นกลุ่มนักท่องราตรีแน่นขนัด บดเบียดร่างเข้าหา โอบกอดกันและกันโดยมีเสียงดนตรีและแอลกอฮอล์เป็นฉากหน้า เด็กผู้ชายคนนั้นนั่งอยู่ที่บาร์ คลอเคลียกับใครบางคนไม่ต่างจากคนอื่น เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลอ่อนรอยยิ้มฉีกกว้างราวกับบนโลกนี้ไม่มีทุกข์ใดๆ ที่ตัวเองจะจัดการไม่ได้ แต่ลึกลงไปกลับซ่อนความรู้สึกว่าเหว่ไว้ไม่มิด

"เจตต์" คนสนิทยื่นซองหนึ่งเบื้องหลัง เขาขานรับคำในลำคอ ขยับผีเท้าเข้าใกล้ "เคสียร์บิล ฉันจะไปรอที่รถ"

"เด็กคนนั้นด้วยไหมครับ"

ผมใช้นิ้วชี้เกาคาง เชิดหน้าขึ้นเพื่อมองตุ๊กตาเซรามิกตัวนั้นซุกใช้ชอกคอชายหนุ่มตัวเล็กกว่า จับจ้องด้วยแววตาสงบนิ่ง ไม่วูบไหว ครู่เดียวเท่านั้นก็พยักหน้าลง เจตต์ขานรับ เเงาดำด้านหลังผมหายไป บนวันที่เหลืออยู่ในแก้วถูกสาดลงคอครั้งสุดท้ายก่อนแก้วทรงก้นกว้างที่วางเปล่าจะถูกวางลงบน

โต๊ะเตี้ยเพียงลำพัง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)